

ԽՈՐԷՆ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԴԻՄԱՔՍԵԱՆԻՆ

ԱՌՍՋՆՈՐԴ ԿԻՒՐՆՈՑ

Եւ Երկուշաբթի օրն էր վարդավառ,
Խորէն Եպիսկոպոս քարոզ կու տար խանդավառ,
Յանկարծ ներս ինկաւ խոշոր ժանտարմայ
Ըսաւ, «Աշաղը կել, օրատա տուրմա»:

Եպիսկոպոսին երեսն յանկարծ դեղնեցաւ.
Երբ որ դրանց մէջ ժանտարման տեսաւ
Ստիպուեցաւ կիսատ քոզուլ պատարազ,
Խորանէն վար իջաւ գարս գնաց արագ:

Եկեղեցիէն եքքոր դուրս ելաւ
Կարծես կիւրիմն ամբողջ իր վրան փլաւ,
Աչքերը բացաւ նայեցաւ չորս դիմ
Առաջնորդեցին զինմ դէպի սեւ կառքին:

Քահանաներն յուզուած վազեցին եկան
Սրբագանը լուս եայլին նստած գտան,
Ըսին, աչքերնին արցունք, սրտերնին արիւն
«Աս ալ կ'երթայ մեծ կարուստ Հայուն»:

Ամբողջ ծեր կիներ եւ պզտիկ տղաք,
Որք ներկայ էին այս սուրբ յարկին տակ,
Արցունքով լսեցին իր ազդու խօսքերն՝
Որ նոյնիսկ անզգայ քարերուն կ'ազդէր:

Քահանաներուն դառնալով ըսաւ,
«Ձեզմէ բաժնուելուս կը զգամ մեծ ցաւ»,
Նայեցէք ժողովուրդիս, քաջալերեցէք,
Տկարահաւատները դուք զօրացուցէք»:

Սրբագանն իր վերջին խրատը տուաւ —
«Ամէնէդ մտած էք նայն սուրբ աւագան,
Մեր ազգին համար պէտք է որ մեռնիք,
Քան թէ իբր վատ դարերով ապրիք»:

«Ինչուորք մեռան դարերով առաջ,
Նայեցէք որ դուք ըլլաք հաւատով քաջ,
Հայութեան պատիւը միշտ վեր բռնեցէք,
Ձեռներնուդ եկածին չսփ կրար օգնեցէք»:

Հագիւ քէ կրցաւ նա աշխատի խօսիլ,
Սկսաւ աշտերէն արցունքներն հասիլ,
Այդ պահուն կառքը բշեց. կառապանն ըսաւ՝
«Այ հերիք է, երթանք, երկար է համբան»:

Ազնիւ Սրբազան դուն բարով երթաւ,
Կը մաղրենք որ առողջ խնդումով մեզ դաս:
Այ չկրցանք խօսիլ լուռ կառքն հեռացաւ,
Սրբազանը թռչունի պէս սլացաւ անցաւ:

Սյապէս մեզ թողուց Ան դառն վշտի մէջ,
Խոշոր հրդեհ մը վառեց սրտիս մէջ անշէջ.
Քանորը նստած մեր բախտին էինք սպասող
Զունկիմք մեզ մխիթարիչ խօսքեր մը խօսող: (1)

2 Յուլիս 1915

Վ. Յ. Շէշիրեան

1.- Այս ստանաւորը գրած էմ 2 Յուլիս 1915. Մինասեանի խանը բանտարկուած միջոցիս, երբ
Սրբազանը սեղան ըրին Ավագ եւ Ղալանուս ազգերը տանելով սպաննեցին, Պետրոս Մուղալ-
եանիս կետ կառքը 2 ժամ վերջ ետ դերին:

ՍՐԲԱԶԱՆՆ ՈՒ ՍՐԲԱՏԵՂԻՆ ՆՈՅՆ ԶԱՐԴԱՐԱՐ ՋԵՌԻՔՈՎ...

Շուգուլի հայ եկեղեցիի անբակներէն տեսարան մը